

РЕШЕНИЕ

№ 1298

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 15.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **35** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 9 от Правилника за приложение на Закона за семейните помощи за деца (ППЗСПД).

Образувано е по жалба на Ш. И. А. А., ЕГН [ЕГН], лично и като законен представител на малолетните Р. Б. А. А., ЕГН [ЕГН], Ш. Б. А. А., ЕГН [ЕГН], двамата с предоставен бежански статут и Л. Б. А., ЛНЧ [ЕГН], търсеща закрила в Р. България, чрез адв. В.-САК, срещу заповед № ЗСПД/Д – С – СК/5784/06.12.21 г., издадена от З. Е., упълномощена от Директора на Дирекция „ Социално подпомагане” (ДСП) – С., с която е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за три деца.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорения отказ като неправилен и незаконосъобразен. Излагат се доводи, че обжалваната заповед е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лица без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила и е в пряко нарушение на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. В., който поддържа жалбата и предлага да се уважи.

Ответникът – директор на ДСП – С., редовно призоваван, не се явява, представлява се от юрк. Н., която оспорва жалбата и предлага да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд - София - град, въз основа на доказателствата приема за установено следното:

Със заявление-декларация от 06.12.2021 г., Ш. И. А. А., ЕГН [ЕГН], лично и като законен представител на малолетните Р. Б. А. А., ЕГН [ЕГН], Ш. Б. А. А., ЕГН [ЕГН], двамата с предоставен бежански статут и Л. Б. А., ЛНЧ [ЕГН], търсеща закрила в Р. България, е кандидатствала за отпускането на еднократна месечна помощ за три деца. С оспорената заповед № ЗСПД/Д – С – СК/5784/06.12.21 г. е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за три деца с мотива, че децата нямат българско гражданство, а Република България не е страна по международен договор за двустранно сътрудничество с Република И..

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на нейния адресат на 13.12.2021 г., а жалбата срещу нея е депозирана в съда на 21.12.2021 г. в срока по чл. 140, ал.1 от АПК от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице.

Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Нормата на чл. 3, ал. 5 от ЗСПД предвижда, че право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

При постановяване на обжалваната заповед административният орган не е съобразил обстоятелството, че съгласно чл. 32, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) „чужденец с предоставен статут на бежанец има правата и задълженията на български гражданин. Сред изключенията в същия член не фигурира правото за получаване на семейни помощи. Такова изключение не съществува и в ЗСПД, на основание на който е издадена обжалваната заповед, следователно нормата на чл. 3, ал. 5 от ЗСПД е неприложима.

На следващо място, макар чл. 3, т. 5 ЗСПД да съдържа ограничение, отнасящо за семейства на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната и изисква международен договор, по който Република България да е страна, същото е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които вече имат директен ефект за България като държава членка и тя е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно - получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. Предоставената международна закрила в Р. България по смисъла на ЗУБ обхваща лицата получили статут на

бежанец, какъвто има жалбоподтелката и децата ѝ.

Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл. 29, § 2 от Директивата, се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по § 1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Постановеният отказ за отпускане на желаната помощ е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Като не е съобразил всички тези обстоятелства и е отказал отпускането на семейни помощи, административният орган е постановил незаконосъобразна заповед, която следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № ЗСПД/Д – С – СК/5784/06.12.21 г., издадена от З. Е., упълномощена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане” (ДСП) – С., с която е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за Р. Б. А. А., ЕГН [ЕГН], Ш. Б. А. А., ЕГН [ЕГН], двамата с предоставен бежански статут и Л. Б. А., ЛНЧ [ЕГН], търсеца закриля в Р. България.

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - район С. за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение. Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: